

ДЖОН БУКБІНДЕР, КЛАРК ГІМБАЛ І КЕН ДЕВАЙН — керівники високооплачуваної юридичної фірми, де колись працювала Бодін. Вона знає всі їхні таємниці. Чи варта якась із цих таємниць крові?

ЛЕОНАРД ТІТЕРІНГ — скромний власник містечкової крамнички дешевих товарів. Чи не ховається за цією типово американською машкарою нацистський шпигун?

ДОННІ РУССО — лихий мафіозі середньої ланки. Має чималу колекцію ножів і прагне встромити один з них у Вілл Паркер.

ДЕЙТЕНАНТ НАТАН ЛАЗЕНБІ — улюблений коп Пентекост і Паркер у відділі вбивств. Але їхній зв'язок йому шкодить.

ЕЛЕАНОР КЕМПБЕЛЛ — шотландська економка Пентекост і Паркер. Не боїться глазувати зі всесвітньовідомих детективів.

ГРАМ ЛЕВІ — працює в нічну зміну в бюро судово-медичної експертизи. Гідний піклувальник про померлих.

МЕЙВ БЕЙЛІ — колись була Мадам Фортуною, розмовляла з привидами, провіщала майбутнє. Ще не стрічала бевзя, якого б не змогла обстригти.

Розділ 1

Я гадала, ніби знаю, що таке біль.

Та помилялася.

Мене гамселили кулаками, били ногами, різали ножом, душили, кусали й палили. Одного разу навіть ударили електричним струмом.

Але порівняно з цим то все дрібниці.

Мене трусило, я вся вкрилася холодним потом. Здалеку лунали крики. Кат стояв до мене спиною, длубався на своєму столі з огидними приладами. Аж тут повернувся до мене, вишкіривши в огидній гримасі повну ротяку жовтих зубів:

— Залишилося зовсім трошки.

— Ти казав це ще три «трошки» тому, — огризнулася я.

— Щоразу, коли ти рухаєшся, я мушу зупинятися, — повідомив він, жуючи недопалок сигари. — Тобі пощастило, що лінія йде так гладенько.

— Тобі пощастило, що я не загатила тобі коліном у щелепу.

Це був не жарт, зважаючи на те, куди він сував свою пику вже двадцять хвилин.

— Я ж тобі казав: внутрішній бік стегна — дуже чутлива зона.

— Берні, мені не треба це повідомляти зайвий раз.

— Я лише кажу, що, якби тобі треба було менше болю, ти могла б набити це на біцепсі або спині. Але ж ти вирішила так, ось і маємо. Клієнти чекають, і в мене залишилася тільки

«червона троянда». Зможеш ти зціпити зуби і вдавати з себе статую ще десять хвилин?

Я вже була підшукувала гідну відповідь, але проковтнула її. Татуювальник не заслужив на мою наругу. Він робив свою роботу, за яку я платила. Дарував мені довічне нагадування про давню подругу й закриту справу.

— Гаразд, — видихнула я. — Якщо я витримала «Служницю в Озарку»¹, то витримаю й це. Заводь мотор.

Берні поклав недопалок на стіл біля чорнила, клацнув вирикачем. Голка в руці задзижчала — такий собі безкрилий шершень із металевим жалом. Він нахилився наді мною, і жало вгризлось у внутрішній бік мого лівого стегна.

Я намагалася глибше дихати, скреготати корінними зубами, намагалася подумки декламувати вірші.

У мозку моєму — приречений гандж

Від плакальниці-жури,

Що крок відбиває — здається аж²

Про... про що там далі? Ай, чорт!..

Нічого не вийде. Навіть Дікінсон не втримається в голові, коли пустити металеву комаху лазити там, де зазвичай затримуються лише коханці. Голка пронизувала мене

¹ Повний «сільського гумору» фарс Клер Перріш, який ішов на Бродвеї. Критики називали це «найгіршою п'єсою, яка трапляла до театру». Попри такі відгуки, виставу подивилися 6 мільйонів глядачів, а провінційна драматургія (про яку, втім, дуже мало відомо) нібито розбагатіла.

² Переклад Валерії Богуславської.

зі швидкістю п'ятдесят уколів на секунду, чорнило «червона троянда» змішувалося з червоною кров'ю, і я не розуміла, що саме тече по стегну.

Тоді я згадала, що місіс Пентекост розповідала про свої болючі загострення розсіяного склерозу:

«Не звертати на це увагу неможливо. Я не можу змусити біль зникнути, тож і не намагатимусь. Приділяю йому рівно стільки уваги, на скільки він заслуговує, і ні на краплю більше».

Оскільки вона — жінка виняткового розуму, а також найзатребуваніша з приватних детективів у Нью-Йорку, я вирішила, що вона дещо знає. Найменше, що може зробити її вірна помічниця Вілл Паркер, — це наслідувати свою начальницю.

Я припинила намагатися не помічати болю. Дала йому себе омити. Будь що буде. І хоча від цього не стало набагато легше, принаймні я перестала смикатись.

Я відвела погляд від Берні та його голки й позирнула крізь прочинені двері на дощату набережну, пісок і найблакитніший океан, про який тільки можна мріяти. Принаймні того вівторка на початку вересня 1947 року. Крізь щілину пробився вітерець — і на коротку мить відігнав дух чорнила, поту та смердючої сигари Берні, впустив солоно-різку атлантичну свіжість.

Знайти термометр і записати показники чи що. Це ж пряма ідеальна температура. Принаймні для Нью-Йорка.

Я ніколи не полюбляла сидіти й триндіти про погоду, тож мої думки швидко перемкнулися на інше. Згадала

про Голлі Квік, з якою б не відмовилася провести деньок на Коні-Айленді. Сезон щойно закінчився, тож натовп порідшав. Не аж так, щоб разом повалятися на піску, але нам хоча б не доведеться відстоювати чергу до «Циклону».

Але Голлі — не фанатка американських гірок, а крім того, на місяць поїхала з міста відпочити в будиночку в Катскіллських горах.

Я відразу поправила себе: це не відпочинок, а творча відпустка письменниці.

Вона напружено працювала над завершенням книжки, яка мала вийти друком навесні, і вирішила, що місяць замість піде їй на користь.

У суботу вона поїхала з Марло й Brentом Чейзами. Подружжя було їй за друзів, коханців та редакторів — саме в такому порядку. Будиночок належав родині Марло, тому дописувачка журнальчика кримінального читива могла дозволити собі місяць там пожити.

Я була не в захваті від того, що Голлі весь вересень проведе на фінансовій міліні. Ще менше я зраділа, дізнавшись, що їй доведеться майже годину простувати до крамниці, аби вкинути копійчину, якщо вона схоче мені зателефонувати. А ще Марло й Brent залишалися з нею до четверга. Щоб її там облаштувати.

— Непоганий евфемізм, — зауважила я, коли вона виклала цей план. — «Я вчора за ніч двічі або тричі її облаштувала, втомилася».

Голлі опустила підборіддя й зиркнула на мене з-під окулярів: сенс цього погляду я вже засвоїла добре.

— Щось не так? — спитала вона. — А я думала, ми це вже проходили. Ревнощі тобі не личать.

— Я не ревную, — пояснила я. — Заздрю. Мені хочеться, щоб це я тебе облаштувала.

— Я тебе запрошувала.

— Знаю.

— Ти ще можеш приїхати.

Але я не могла.

Навіть якби вийшло вирватися з офісу, мала таке відчуття, що домовленість, укладена вчотирьох, дасть тріщини, якщо ми всі опинимося в одному приміщенні.

Голлі запропонувала мені приїхати наприкінці місяця, коли Марло з Brentом поїдуть, але я відхилила й цю пропозицію. Знову послалася на купу роботи в офісі. Заповнити папери, підшити, се і те — я так базікала, аж вона, певно, зрозуміла, що я вигадую відмовки.

Лежачи на спині, слухаючи дзигчання голки й шум океану, я сама собі дивувалася. Кілька тижнів подалі від дому — це ж чудово. Кілька тижнів із Голлі — ще ліпше. Чому ж я відмовилася?

Я схопила власні думки за хвіст і силоміць змусила їх повернути в інший бік.

Детективне бюро Пентекост на той момент перебувало між двома розслідуваннями. Справа Тілмана та вбивство Вона. Але ці дві справи — на різних стадіях завершення. Того ранку я поклала на депозит наші непогашені чеки, довівши суму на банківському рахунку до п'ятизначної цифри. Має вистачити до весни, навіть після сплати податків.

Поклала на депозит я і власну зарплатню, завдяки чому могла прогулюватись осінніми модними показами в «Мейсізі», не турбуючись, у кого б ото копійчку позичити.

Але не всі наші активні справи були записані в документах.

Існувала ще Олівія Вотергаус, яка більш-менш постійно з'являлася в нашому житті. Однак, різко виринувши на поверхню минулої весни, вдавана професорка антропології, шантажистка і майже напевно вбивця зникла під хвилиго, не залишивши по собі ані найменшого сліду.

Ні, ми досліджували глибини.

Ми намагалися розшукати всіх, хто став жертвою «Sunshine Services», фіктивної компанії Вотергаус, яка надавала послуги тимчасових секретарок, що пропонували стенографувати, а самі допомагали грабувати. Зрозуміло, жертви (ті, хто ще животів) не сміли й писнути.

І жодну з колишніх працівниць нам теж не вдалося заманити. Навіть попри те, що ми публікували в газетах оголошення з пропозиціями в живій готівці.

Вотергаус викликала або страх, або відданість. Опинившись віч-на-віч із цією жінкою, я трохи відчула і те, й друге.

І вона була не єдиною скалкою в оці моєї начальниці. Був іще Джессап Квінкеннон, філантроп і фанат убивств. От дехто колекціонує марки. А він колекціонував пам'ятні речі, пов'язані з душогубством, — разом з окремими душогубами.

Під час розслідування однієї справи минулої зими ми виявили, що він приховував інформацію, яка б допомогла

швидше зловити вбивцю й запобігла принаймні одній загибелі. Оскільки загиблій до того працював на місці Пентекост, вона сприйняла це як особистий виклик.

Тож треба було покопатися в житті Квінкеннона в надії знайти компромат і закопати того. Це було нелегко. Він мав гроші, а гроші дають значну свободу дій. Особливо коли їх роздавати у вигляді хабарів та внесків на виборчі кампанії для сильних міста сього.

Але місці П. використовувала власні важелі впливу, тож намацала деякі зачіпки. Був собі один сержант зі сховища для зберігання речових доказів, який підсовував Квінкеннону дрібнички з найкривавіших злочинів міста. Лист від мого начальства до його — і він мусив звільнитися. Потім був член ради, який...

— Готово!

— Що, вже? — перепитала я.

Берні пирхнув, узяв серветку, витер рештки чорнила та крові й показав готове татуювання: троянду, обвиту навколо кинджала.

— Ну як тобі? — поцікавився він.

У мене було чимало шрамів і ластовиння, але це перший незмивний знак, який я обрала сама. Цей кинджал залишиться тут назавжди. З ним мене й поховають.

— Кольори вирівнюються, коли заживе, — пояснив Берні, сприйнявши моє мовчання за невдоволення. — Поки що все набрякле й рожеве. Тому зелене листя здається трохи каламутним.

— Ідеально, — усміхнулась я.